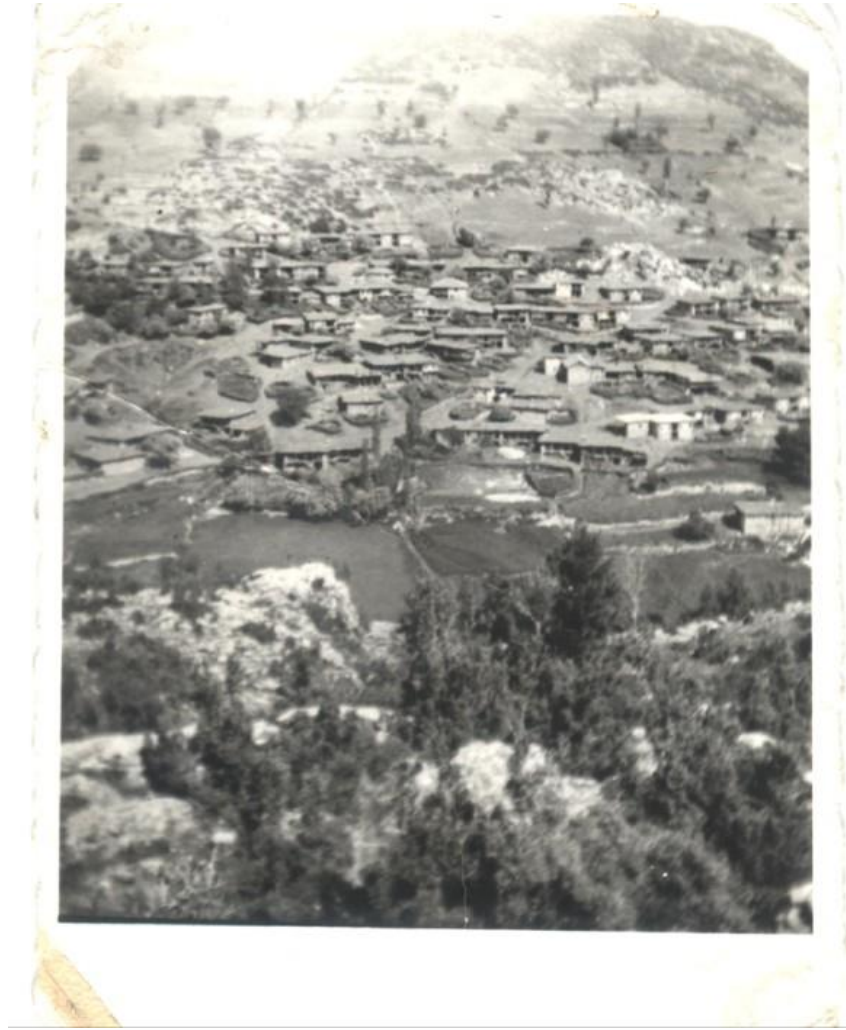

ANBARCIK KÖYÜ TARİHİ

Hayati KUZUCU

Anbarcık ,Burdur İli Çavdır İlçesine bağlı bir köydür.Konum olarak Burdur,Antalya ve Muğla İllerinin kesiştiği bir noktada olup Çavdır 'ın Kızıllar ,Kozağaç ,Yazır Antalya İli Korkuteli İlçesi Küçükklü Köyü ve Muğla İli Fethiye ilçesi Çoban İsa Köyleri ile komşudur.Burdur'a 103 Km uzaklıkta , Çavdır'a 13 km mesafededir. Nüfusu, sürekli dış göç verdiğiinden değişken yapıdadır.Tarım ve hayvancılık esas meşgale ise de az da olsa ticari hayat vardır. Antalya ve diğer kıyı kesimlerde halk güç gerektiren işlerde de yoğun bir çalışma içindedir. Köyün bulunduğu yer dört dağın arasında çukur bir yerdir. Sabah, güneş ışığı bazı kesimlere geç düşer , ikindi vakti ise erken Kepez dağının arkasına sarktığından ,

günler kısa gibidir. Arazi yapısı oldukça engebeli bir yapıya sahiptir.Yalnız yaylası geniş sayılabilecek bir düzlüğe sahiptir.

Dağları:En yüksek tepesi ile Yağlıbasan 1763 mt ,Kılıç Tepesi 1650 mt,Armutlu Tepesi ve Karasivri'dir.Bu az yükselteli yerler daha ziyade ardıç ağaçları ile kaplıdır. Yazık ki bitmez tükenmez kesimler, bu güzel ağaçları bitirme noktasına getirmiştir.Bilhassa Gökçe Çayır da inanılmaz güzellikte ardıç ağaçları mevcuttu onların seyrine doyum olmazdı.Köyün önemli bir akarsu yu yoktur. Yazları kuruyan Anbarcık Çayı , tarıma önemli sayılacak bir katkı sağlamaz.Tarım ve hayvancılık köyün asıl ekonomik meşgalesidir. Geçim kaynakları oldukça kıt olduğundan dışa yoğun göç verir. Çevre de ün yapmış ,pazarlarda aranan ürünleri cevizi ve baklagillereden nohutdur Bu gün için unutulmuş ama bir zamanlar Antep ve Maraş biberiyle rahatça yarışabilecek kalitede kırmızı biber yetiştirilirdi.

Haritalar da adı Yazır Gölü olarak geçen, sık sık kuruyan küçük bir gölü vardır. Gölde Sazan balığı yaşamaktadır.Eskiden bol miktarda yetişen kamışlar hasır olarak dokunur ,dokunan bu hasırların ihtiyaç fazlası olanlar ;Çavdır Pazarında satılırdı. Bunun az da olsa ekonomik bir getirisi olurdu...

Anbarcık adı nereden geliyor:Vakti zamanında büyük bir kıtlık olur.Memleket de bir avuç dahi buğday bulunamaz . İnsanlar açlıkla boğuşurken ,cami yakınlarında bir ermiş kişi oturmuş.Onun da buğday dolu bir ambarı varmış.İhtiyaç içinde kıvranan herkese bedava buğday dağıtmış. Lakin adamın ambardaki buğdayı bir türlü bitmezmiş.Bunu duyan insanlar çok uzaklardan kağnılarla ermiş kişiye akın akın gelir, her gelen kişi ihtiyacı kadar buğdayı alır dönermiş. Onlara yolda karşılarından gelen insanlar sorarlarmış.

- Nereden geliyorsun ?

- Şurada bir ambarcık var oradan

Derken gel zaman git zaman böyle söylene söylene köyün adı Ambarcık olarak kalmış.Bu efsanenin bir benzerini Yunus Emre ve Hacı Bektaş-ı Veli içinde anlatıldığını hatırlarsak kültür dokumuzu daha iyi anlarız.

Anbarcık Köyü Tarihçesi:Halk içinde Anbarcık Köyünün adı Ambarcık'tır.Kuruluş tarihi kesin olarak bilinmemekle birlikte 1430 tarihinden sonra kurulduğunu düşündüren bazı belirtiler vardır. Hudutları içinde antik çağlardan kalma çok sayıda kalıntı mevcuttur. Ancak köy kesinlikle Müslüman Türklerce kurulmuştur.Antik kalıntılar: Halk arasında Cavır Beşiği adıyla bilinen Ambarkaya' da ki oyma taş mezarlar,aslan heykelleri,ev kalıntıları.Ovacık'ta ev kalıntıları, kaya resimleri.Arap mezarlığında tapınak sütunları,Roma mermer yazıtları. Çakır Yurdu'nda şehir harabeleridir.Bunlardan bazıları Frig dönemini hatırlatmaktadır.Nitekim antik çağda bölge Likya ile Frigya arasında sınır bölgesi idi.Eski çağda Kabalis adını alan bu coğrafik yerler genelde Frigya'ya dahil olmuştur. (1).Bu meyanda ekleyelim ki son zamanlarda ne hikmetse ; bilhassa Koç ailesinin finanse ettiği yabancı bilim adamı kılıklı ; aslında bal gibi misyoner olan yabancılar ve onlara servis yapan yerli bilim adamları (!) bunların da çoğu ekalliyet mensubudur (Rum ,Yahudi ,Ermeni kökenli ancak genellikle Müslüman Türk isimleri taşırlar) Anadolu'yu karış karış tarayarak ülkemizde yeni bir tarih anlayışı ile birlikte bir millet yaratma planları doğrultusunda çalışmalar yapmaktadırlar.Ünlü Soros 'un da gayretleri bu yöndedir. Özellikle Tarih Vakfının (Mete Tunçay ve arkadaşları)çalışmalarını finanse ederek oldukça manidar bir faaliyet yürüttüğünü gözden kaçırmamalıyız.

Bu cümleden olarak "Anmed" Akdeniz Medeniyeti Araştırma Enstitüsü Merkezi adıyla Suna Kıraç Vakfı(Suna KIRAÇ .Vehbi Koç'un kızıdır); bütün mesaisini antik çağ Likyası üzerine yoğunlaştırmış görünüyor.Hatta yayınlanan Anmed 2006 -4 de ,dünyanın bir ucundan gelerek sırf bilim aşkına(!) ta Anbarcık Dağlarını dolaşıp Kaya Mezarları bulan Thomas CORSTEN ,mezarların Likya özelliklerini vurgulamakta burasının Likya'nın en kuzey bölgeleri olduğunu belirtmektedir.(1 -ek) Çevrenin Türk'lerce alınması Selçuklu'ların Burdur'u 1204 yılında fethinden sonradır. 1205-1206 yıllarında Gölhisar'ı alan

Türkler ,Anbarcık Köyü üzerin den Fethiye'ye doğru harekate devam etmişler ancak burada Bizans'ın Akratai adını alan sınır kuvvetlerince durdurulmuşlardır.Bundan sonra uzun süreli şiddetli bir mücadele başlamıştır.Anadolu fetih edilirken düşmanın fazla direnç gösterdiği yerlere çok sayıda Derviş Gazinin gelip; bil fiil fetih hareketlerine katılmaları tarihi hakikatlerimizdendir.

Derviş Gaziler,alınan bu yeni topraklarda kurdukları zaviyelerle ve bu zaviyelerin etrafında topladıkları Oğuz boyları ile Anadolu'nun Türk vatani haline gelmesin de büyük emekleri geçmiştir.Bizansla yapılan mücadele sırasında gazaya katılan çok sayıdaki Gazi Dervişin varlığını ,Eski Gölhisar köylerinin tamamında ; Horasan Eren ve gazilerinin adını taşıyan zaviye ve tekkelerin mevcudiyetinden anlıyoruz [2]. Bu tekke ve zaviyeler varlıklarını 17.Asra kadar ve hatta bazıları 20.Asır başlarına kadar sürdürmüşlerdir.Gölhisar ovasında Oğuz boy adını taşıyan ve bir sıra halinde dizilen köylerin çok sayıda bulunmasının nedeni yukarıda tasvir etmeye çalıştığımız yaşanmış tarihi süreçten dolayıdır... Acıpayam ovasından Söğüt Gölüne kadar olan geniş bölgede:

Avşar,Yazır,Kızık,Çavdır,Bügdüz,Kayı,Kayıcık,Bayındır,Yuva,Yüreğir,Dodurga ,Eymür,Bayat , Çepni Kargın gibi boy adlarını taşıyan yerlerinin sıklığı bizde , düşman saldırısına karşı koyabilmek için yan yana kurularak, karşı bir set oluşturma gayretlerinin olduğu yargısına ulaştırmaktadır. Bizans ile yapılan mücadele oldukça şiddetli geçmiştir. Çevrede yapılan savaşlarda şehitler verilmiştir. Şehit mezarlarını dağlarda ,yaylalarda görebiliriz.. Bu tip bir mezarlık Anbarcık Köyü yaylası ile Kızıllar yaylası arasında bulunan Baba Önü'ndedir. Mezarlığın ilk önce fetih yıllarında şehit düşen veya düşmanla yapılan savaşlar da büyük yararlıklar gösteren Gazi bir eren ve onun yoldaşları için kurulduğunu düşünmek mümkündür. Sonraları yayla da meydana gelen ölümler de gömülenler de olmuştur .Nitekim burada en eskisi Hicri 1181(Miladi 1769) yılına ait Osmanlı dönemi kitabeli bir kaç mezar taşı görülmektedir .Anlaşılabacağı üzere Baba lakabı Horasan Erenlerinin sıkça kullandığı isimlerdendir. (İlk çalışmalarım sırasında mezarlığı tam bir taramadan geçiremediğim için en eski mezar taşınının 19 Yüzyıl son dönemine ait olduğunu belirtmiştim.Ancak yeniden bir araştırma yapınca burada daha eski tarihli bazı mezar taşlarını tespit ettik.)

BABA ÖNÜ MEZARLIGINDA ESKİ BİR MEZAR

Bölge dikkatle incelenirse Türk'lerin Anadolu'ya yerleşmeleri ile ilgili harita net bir şekilde görülebilir.Batı Anadolu'da yerleşim yerleri kurulurken büyük nüfuslu Türkmen boylarının aynı yere yerleşmelerine asla izin verilmemiştir.Hatta yakın yerlere bile yerleşmelerine müsaade edilmemiştir. Boylar ve aşiretlerin yerleşimi 5-6 hanelik veya en fazla 20-25 hanelik bölüklere ayrılarak suretiyle yapılmıştır.Çünkü Anadolu Selçukluları bilhassa 2.Kılıç Arslan, bu tip bir uygulamayla Oğuz boy teşkilatını dağıtarak Türk boylarının devlet otoritesine karşı bir güç oluşturmalarını engellemiştir.Onun devamı Osmanlı Devleti de

bu politikayı sürdürmüştür .Zira Türkmen boylarının devlet otoritesini pek sevmediğini bu sebeple sıkça isyan ettiklerini ,bununda devleti yıpratmıştı hatta bir çok Türk Devletinin bu yüzden yıkıldığını tarihi süreçten pekala biliyordu.Ve uygulamayı titizlikle devam ettirmiştir.Tarihi Gölhisar'da bu serüveni yaşamıştır. Bölgeye Türk yerleşimi iki şekilde olmuştur.

a-Oğuz- Türkmen Yerleşimi

b -Yörük yerleşimi

A-Oğuz Yerleşimi:1071Malazgirt'le birlikte Anadolu'ya göç eden Oğuz boyları ilk önce Doğu Anadolu ve İç Anadolu'ya yerleşmişlerdir. Uç adı verilen Bizans'a komşu yerler -ki buralar Batı Anadolu idi- genellikle savaş bölgesi olduğu için tam bir yerleşim uzun zaman gerçekleşemedi.1100 -1200 yılları arasın da Eskişehir ile Gölhisar'a kadar olan hat'da sık sık el değiştirmeler oluyordu.Türkmenler ,bazen Bizans toprağına giriyor bazen da Afyon ile Uluborlu gerisine çekiliyorlardı. Bilindiğı üzere Miladi 1148 de 2.Haçlı seferi yolu Denizli ,Acıpayam ,Gölhisar ,Çavdır,Söğüt ,Korkuteli yoluyla Antalya 'ya ulaşmak şeklinde olmuştu.Haçlılar,Honaz dağı eteklerin de korkunç bir yenilgiye uğratılarak tamamına yakını imha edilmişlerdi . Arta kalan kılıç artıkları ise Karağaç(Acıpayam), ovasından geçerek yukarda bahsettiğimiz güzergah 'dan Akdeniz sahillerine Antalya'ya zorlukla ulaşabilmişlerdi.Bu yolculuk sırasın da onları Türkmenler tepelerin arkasından onları takip ederek Antalya'ya kadar zaman zaman ani saldırılarla , alaylı söz ve hareketlerle takip etmişlerdi.Bu topraklar da herhangi bir Türk yerleşiminden bahsedilmeyişi Uluborlu 'dan itibaren yörenin Türkmenlerce terk edildiğı anlamına gelmektedir. Haçlı'ların Antalya 'ya varıncaya kadar iki büyük nehir'den geçtiklerini belirtmeleri göze çarpmaktadır. Bahsedilen nehirlerden bir tanesi Gölhisar ovası ile Çavdır arasın da akan Dalaman Çayıdır [3].Bu olaylardan sonra yaklaşık bir elli yıl kadar daha Bizans-Selçuklu mücadelesi bölgede devam etti .

Burdur dahil olmak üzere Yeşilova ,Tefenni,Gölhisar çevresindeki topraklar, kah Bizans'a kah Türkmenlerin eline geçti. Ancak 13.Asır başlarında ,Burdur çevresi kesin olarak Selçuklu'ların eline geçtiğı biliniyor.Bu fetih hareketi sırasında Haçlı'lardan cesaret alan ve kendine Bizans veliahtı süsü veren Alexi adında bir sahtekar Denizli üzerinden Burdur'a doğru topladığı askerle hücumu geçti.Bir taraftan Dinar üzerinden Sandıklı'ya doğru ,diğer yandan Salda Gölü ile Gölhisar Gölüne doğru hareketi genişletti.Konya'dan Sultan tarafından gönderilen Osman Bey ve Hüsameddin Bey adlarında iki komutan Burdur Gölü mansabından batıya hareketle Alexe karşı durdular.Hüsameddin Bey ,Dinara doğru ilerledi.Osman Bey ise bu gün Harmanlı Köyü yakınlarında Navlu Boğazında düşmana saldırarak büyük bir zafer kazandı.Savaşta Genç Ali Bey ,Kara Atlı,Gökçe ve Salta adlı yiğitler büyük yararlıklar gösterdiler.Ve onların hatıralarına binaen veya o çevrelerin bu yiğitlere dirlik veya iktâ gibi payelerle verilmesi nedeniyle buralarda kurulan köylere Genç Ali,Kara atlı,Salda,Gökçe isimleri hatıra olarak kaldı. Düşmana iyi bir satır atılması dolayısıyla da Yeşilova merkezi olarak kurulan yerin adı da Satırlar olarak kaldı.Osman Bey (Yatağan Baba),yardımcılarından Seyit Gazi'yi Gölhisar üzerine gönderdi.Seyit Gazi ,Gölhisar çevresini fethederek geri döndü [4].Sözü geçen vakalar 1204 yılından sonradır .Yatağan Baba,Kızılhisar - Yatağan beldesi merkezine isim babalığı yapmıştır.Yine savaşlarda yer alan ve Selçuklu Ailesinden olan Abdi Beğ Sultan Karağaç ovası Türkmenleri başında kalmış ve burada vefat etmiştir [5].Yatağan Baba bir rivayete göre Hacı Bektaşın bir rivayete göre Abdal Musa'nın Piridir. Gölhisar çevresi köylerinde çok sayıda Horasan erenine ait tekke ve zaviyelerin bulunuşu yukarda anlatılan olaylarla ilintilidir.Nitekim –Yamadı Köyüne ismini veren Yaman Ali Dede Boy adlarının çoğu günümüz de de muhafaza edilirken, bazılarının adları değişmiştir . Gölhisar civarın da ki:Kızık ,Bayat, Eymür ,Bügdüz bir şekilde isimlerini muhafaza edilememiştir. Yakın tarihlere kadar ,Gölhisar Çukurun da ,eski Oğuz adını taşıyan köylerin; Dirmil Yaylası ile Anbarcık Yaylası arasında yaylaları vardı. Kozağacı Yaylasına komşu Çavdır ,Bayındır,Kayıcık Yaylaları yakın mazi de bilinirdi.Bu gün sadece Kayıcık Pınarı ,Çavdır Pınarı,Bayındır Yaylası hala isim olarak da olsa yaşamaktadır. Kayıcık Köyü aslın da büyük bir Kayı topluluğunun yaşadığı bölgeydi.Menteşe'nin (Muğla çevresi) fethine Denizli ve Gölhisar Kayıların aktif olarak katıldığı tarihçilerce bildirilmektedir [7]. Kayı'nın

azalan nüfusu sebebiyle Kayıcık adını aldığı meydandır.Ayrıca 15 .Yüz yıl sonlarıyla 16. Yüzyıl sonlarına kadar buralarda başka iki Kayı daha vardı ki; bu gün bu köy kaybolmuş veya adı değişmiştir. Oğuz bölüklerinden Yıva (Yuva) Türkmenleri Gölhisar havalisine uzun bir süre hakimiyet sürdürmüşlerdir[8]

Eski hatıraları yer isimlerinden de takip edebiliriz.Dirmil ile Kozağacı yaylaları arasında Er Beleni mevkii vardır . Fethiye'ye(Meğri) doğru Fetih hareketine devam eden Oğuz Boyu Yiğitlerin den Er kişilerin üs olarak kullandıkları yer burası olmalıdır.Ayrıca yakının da Bey Alanı adıyla bilinen geniş bir yayla vardır.Oğuz Türkmen aşiretlerinin Beyleri buralar da yaylalardı.Başka bir hatıra da Büyük Alan Köyünün adıdır.Aslın da Ağa Alanı olan bu isim zamanla Alan haline dönüşmüştür.Hem Ağa alanı hem de Bey alanı bizde tarihten çağrışımlar yaptırmaktadır. Yine bu gün bir çok kişinin yerini bile bilemediği ve 1750 'den sonra dağılmaya başlayıp 1850'de kimsenin kalmadığı asıl Tarihi Gölhisar halkının yaylağı olan Koz ağacı Kasabasının arazisi içinde bulunan Şehir Yurdu adıyla maruf yer de o yılların bir yadigarıdır.1530 tarihli bir Defterde eski Gölhisar yaylalarından Kızıl Bel Yaylası zamanımız da Kızıllar Köyüne aittir. [9]

Yurt ya da Yurt Yeri deyimi :Türk Tarihinin en eski çağların dan beri kullanılan çok önemli sosyolojik bir kavramdır.Türkler göçerek yerleştikleri yerlere Yurt dedikleri Çadırlarını kurarlardı .Elbette bu mekan bildiğimiz kara çadır değildi. Halen Orta Asya cumhuriyetlerinde keçeden yapılmı bu yurtlar kullanılmaya devam etmektedir. İşte bu yurtların benzerleri Anadolu'da da yakın tarihlere kadar kullanılmıştır.Zamanla kara çadırlara yurt kurulduğu ve böyle yerlere de yurt yeri denilmiştir. Tarihi Gölhisar Köyleri ,yaylalarda oturdukları yerlere yurt derlerdi. Örneğin Çakır Yurdu , Kızıllar Yurdu, Yazır Yurdu vs.

Türkistan da Yurt adı verilen keçe yurtların yerini ,Anadolu'da yoksulluğa düşen insanlar daha ucuz malzemeden yapılmış olanları kullanmaya başladılar .Böylece Anbarcık ve diğer köylerde de yayla göçlerinde maddi güçlükler sebebiyle hasırdan yapılmış ; adı Alacık olan yurtlar zorunlu olarak tercih edildi.

Ancak köyde 70 yıl öncesine kadar bazı zengin ailelerin , keçeden çadırlar kurduklarını büyüklerimiz anlatırlar.Yurt yerlerinin belli bir töresi geleneği vardır. Bir ailenin gelip yurt tuttuğu yere başka bir aile gelip asla Alacık kuramaz .O yer , yıllar boyu o ailenin adeta gayri resmi mülküdür ve ailenin yurt yeri olarak hep hatırlanır .İsmi unutulmaz . Hasanca' nın Yurdu veya Arap Oğlunun yurdu gibi .Yurtlar iki türdür. Büyük yurdun adı Alacık ,küçük yurdun ise adı Kümelte'dir. Aileler iki Alacığı da yan yana kurduğu gibi bir Alacıkla yanına bir de Kümelte kurabilir.Bütün köy topluca yurt tutup oturduğu gibi yakın akrabalar bir grup halinde oturabilirler.Tek başına olanlarda olur.

Yurt , iskelet ve örtüsünden oluşur.İskelet ,ardıç ağacının şah dallarının ortasından ikiye ayrılarak şak edilip ve Çıbık denilen eğilebilip ,bükülebilen çubuklardan yapılır. Çubuklar ,Alacık kurulmadan önce suya yatırılır ki eğilirken kırılmasın diye .Bunlar daireye yakın bir şekilde , bir alana çakılır.Uçları - üstten yan atılan düz çubuklara - Çücük adı verilen sazdan yapılmış ipe benzer özel materyalle bağlanır. Yine yanlarına aykırdağ adı verilen çubuklar eklenir .Yükseklik genellikle Alacıklarda 2.5 metreyi geçer Kümelte'ler de ise 2 metreye yakındır.Sazdan dokunan hasırlar bu iskelete sarılır .İçerde yakılan ocağın dumanın çıkması için bazen ocaklık üzerinde küçük bir delik ala konur.Hasırın üzerine sert bir kamyş cinsi olan yörede kargı sert bir kamyş dikilir. Alacık çepe çevre bu ayrı hasırla donanır.Bunlara gergi dendiği gibi Çığ da denir. Kapı da aynı malzemeden yapılır .İç döşemesi olarak ise altta yazılan hasırlar onun üzerin de genellikle çul serilir .Kilimde döşendiği olur. Kapı ağzına yakın bir yerde ocaklık, daha ziyade kapının sol tarafın da da sütlük bulunur.Dip köşede dört Y şeklin de çatal üzerine uzatılmış tahta veya dallar serilmiş olan ve yatakların konduğu yüklük bulunur. Genellikle genç evlilerin Alacıklarının hem içine hem de dışına çubuk diplerine yakın boydan boya çeşitli çiçekler dikilir . Bunlar daha ziyade Fesleğen olur.Dış cephede ki gergi de bulunan kargılara veya çığların uçlarına yaz ayların da çeşitli sebzeler takılarak kurutulur .Gergilerin böyle bir de pratik kullanım sahası vardır. Anbarcık Köyü asırlardır yayla hayatını sürdürmüştür.1970 li yıllara kadar köyde yaylaya göçme geleneği yaşamıştır.Kuruluşundan bu tarihlere kadar yarı göçerlik devam etmişti.Nisan ayı

başında köyden çıkılır, Ekim ayı sonlarına doğru köye geri dönülürdü. Her hangi bir sebeple köyde kalmak zorun da kalanlara acınırdı.

B- Yörük Yerleşmesi: 1243 den sonra başlayan Moğol İstilasını Anadolu'yu karma karışık hale getirdi. Moğolların önünden sayısız Türk Anadolu'ya akın etti. Bilhassa Harzemşahlar Devletine bağlı olanlar Celalleddin Harzemşah'la birlikte Anadolu'ya akın akın gelmeye başladı. Selçuklu Devleti onları Uç Vilayeti denilen Eskişehir, Kütahya, Denizli ve Göller Bölgesine (Burdur ve Isparta'ya) naklederek hem Bizans 'la olan mücadelede onlardan yararlandı, hem de vergi toplayabileceği taze bir unsur buldu. Harzemden bozuluma Horzum adını taşıyan bu büyük Yörük kütelleri , aynı zaman da Moğollara en büyük direnci gösteren Batı Anadolu Türklüğüne büyük bir güç kattı. Gölhisar bölgesine de kalabalık bir Horzum aşiretinin intikal ettiği topografik ve dil kalıntılarından anlaşılıyor. Nitekim 1953 de kurulan yeni Gölhisar'ın kurucularından bir mahalle olan Horzum Köyünü bu grupların kurduğu açıktır.

Menteşe'ye (Muğla) de geçen Horzum 'ular 17. yüzyıl ve daha sonraları bu bölgenin önemli Yörük cemaatlerinden biriydi. Horzum'luların Gölhisar yöresinin iskanında mühim roller oynadıkları aşikardır. İlerde yapılacak bilimsel alan taramaları gerek dil gerek topografik ve gerekse etno müzik çalışmaları bize bu gerçeği ispatlayacaktır. 13. asır sonlarında ,Denizli civarında Mehmet Bey'in reisliğinde deki Türkmen isyanlarına en büyük desteklerden biride Burdur ,Gölhisar, Yeşilova, Uluborlu kesimindeki Türkmenlerden gelmişti [10] Yörük yerleşmeleri de aynı tarihlere rastlar ki onlar daha ziyade dağların içine doğru olan yerleri yurt olarak seçmişlerdir. Nitekim Anbarcık, Kozağacı , Dengere , Çukurca, Karaköy , Dirmil ve bazı başka köyler ile daha sonraları bu gün için yerleri kaybolan çok sayıda yerleşim yeri böyle kuruldu. Adı geçen köylerin ilk kuruluşları hakkında anlatılan rivayetler oralara ilk gelip gelip yerleşenlerin hep Yörüklerin olduğudur . Moğol İstilasını sonrası bölgeye göç eden ve 17. Yüzyıla kadar Burdur ile Gölhisar arasında Konar Göçer hayatlarını devam ettiren Türkemiş Yörükleri de bir çok köyün kurulmasında da faal rol oynamışlardır. [11]. Türklerin eline geçtikten sonra Anbarcık Köyü yakınlarında da bazı köylerin kurulduğu anlaşılmaktadır. Bunlardan biri İnönü mevkinde diğeri Düğbeller' de (Düzbel) idi. Anbarcık Köyünün ilk kuruluşu , rivayete göre Sarılar Yörüklerinin den bir grubun, keçi yetiştirmeye çok müsait olarak gördükleri ve kışın dağların arasında çukur bir yerde olduğundan kışlak için uygunluğu sebebiyle şimdiki caminin yanındaki Sarılar Maarının (Pınarının) etrafına gelip oturmalarıyla olmuştur. Sarılar , Konar Göçer Konar Göçer Türkmen Yörükleri Taifesinden olup Doğu Türkistandan , Anadolu'ya kadar geniş bir coğrafyaya dağılmış Türkmen aşiretidir [12] Sarılar'ın Oğuz boylarından Salur'ların bir kolu olduğu bir çok araştırmacı tarafından belirlendiğini burada hatırlatmak gerekir . Suriye'nin Kuzeyinden başlayarak tüm GüneyDoğu Anadolu 'da meskun olan Boz Ulus Türkmenlerinin bir kolu olan Mamalı Aşiretinin içinde mühim bir Sarılar Cemaatinin varlığı bir vaki'dir . [13] Bu rivayet de Sarılar'ın üçe ayrılarak Anbarcık , Kozağacı ve Kızıllara yerleştikleri de nakledilir ki adı geçen diğeri iki yer de de Sarılar adını taşıyan sülâlerin bulunması bize bu rivayetin bazı hakikatleri içinde barındırdığı kanaatini uyandırmaktadır. Ancak 15. ve 16. Asırlarda gerek Anbarcık'ın gerekse Kozağacı'nın bu günkü yerlerinde olduğunu asıl adı Kızılallı olan Kızıllar Köyünün ise Kemer taraflarında meskun olduğu belgelerden görülüyor. Daha önce ikiye ayrılan Sarılar'ın 1568 'e doğru Kızılallıların bu günkü Kızıllar köyüne göç etmeleriyle tekrar birleştiklerini düşünmek mümkündür. Yine dikkat çeken başka bir husus 15. ve 16. Asır Tapu Tahriri defterlerinde Sarı ve benzeri isimlerin Anbarcık Karyesinde kişi adı olarak sıkça kullanıldığı görülmektedir [14]. Yine Sarıca Taşı , Sarıca alanı gibi yer isimleri günümüze kadar intikal etmiştir.

Gelelim İnönü ve Düğbeller de ki diğeri köylere. Efsaneye göre ise Düğbeller 'deki köyde büyük bir cins kertenkele türer. Kertenkelelerin elleri ve ayakları vardır . O kadar çoğalmışlar ki kimseler evlerine giremez olmuş. Yiyecekleri hayvanlar tarafından yenilmez hale getirilmiş. Vel hasılı kelim köy yaşanmaz hale gelmiş . Artık çaresiz kalan halk buradan göç etmek zorunda kalır ve bu günkü köyün olduğu yere göçer. Köyde yaşayan ermiş bir kişi vardır . Bu zat kertenkelelere ilenir .

-Ebedi yerde sürünün. Gözleriniz kör olsun .

Duası geçer. Kertenkeleler küçülerek , elleri ayak haline gelir. Gözleri kör olur. Yerde sürünmeye başlarlar. Ve halen Anbarcık Köyünde de bu tür kertenkelelere "Köy Göçüren " denilmektedir. Efsane bir yana Düğbeller'den göçen bu köye Kepez İnönü'sündeki köyde karışmış ve Anbarcık Köyü böylece

kurulmuştur.Nitekim bu gün Gökçe Çayır civarında Hasan'nın evliyası adıyla maruf bir yatır bulunmaktadır ki:bu yatır aslında burada mevcut olan Hasan adında bir ermişin zaviyesinin bulunduğu yerdir. Halkın dilinde"Hasan zaviyesi" Hasan'nın evliyasına dönüşmüştür.Ancak İnönü civarındaki köyün adının Türk olduğu ve bu adın unutulmayarak zaman zaman Anbarcık'a Türk ,Anbarcıklılara Türklü denildiği de bir gerçektir.Nitekim etraf köyler bu ismi unutmamışlar günümüz de bile hala Anbarcık yerine Türk demektedirler.

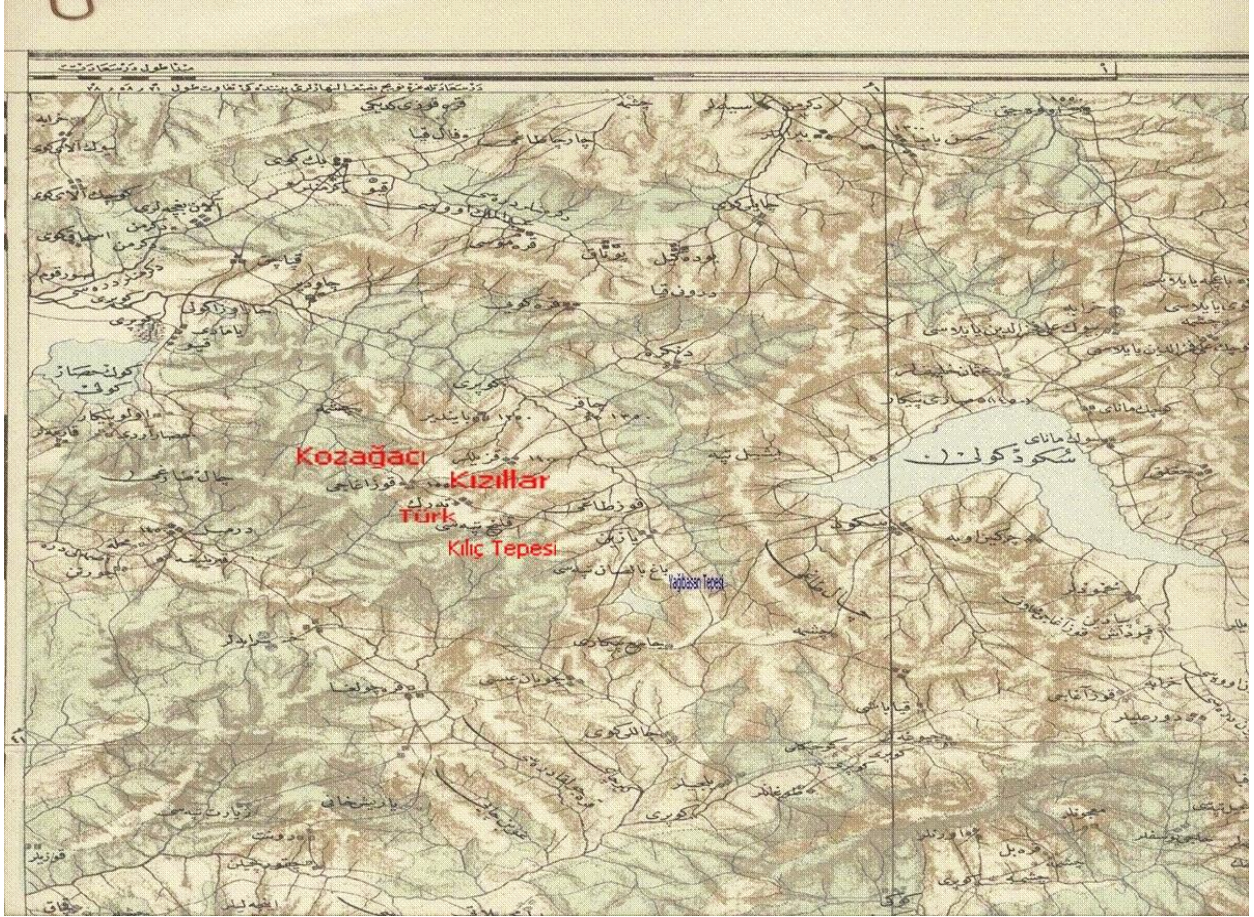
Türk adının verilmesi ile ilgili olarak anlatılan efsane de şöyle nakledilmektedir.

-Eski zamanlar da köye ,herhangi bir sebeple gelen gayri müslümler kim olursa olsun mutlaka akşam olmadan köyü terk etmek zorunda imişler .Köyden çıkıp giden bu Cavırlara (Gavurlara) yolda belde karşısından gelenler nereden geldiklerini sorduklarında :

-Şura da bir Türk Köyü var oradan geliyorum!...

Dermiş .Ve böylece bu isim köyün ismi olmuş. Tabi bu anlatılanlar sadece bir rivayet tir.

Burada hatırlamak yerinde olur Türklü adını taşıyan Yörükler Bolu ve Konya civarına da yerleşmişlerdir. [15]Afyon Yaylalarında 1930'lu yıllarda hala konar göçer Türklü Yörükleri vardı. Köyün Türk ismi resmi literatüre de geçmiştir.Burdur Şeriye Sicili7 Nolu Defterin 116 sayfasında , Hicri 1244 (1834) yılında Gölhisar'dan sevk edilen Türk Köylü 1adet nefer kaydıyla Mustafa adlı bir askerin kaydı tutulmuştur . Yakın zamanlar da aynı adla- Türk Köyü- 1912 (Hicri 1329)tarihin de Erkanı Harbiye'ce hazırlanmış askeri bir harita da açık seçik Türk olarak tespit edilmiştir. Bütün bu efsane ve rivayetlerden anlaşılıyor ki :Anbarcık Köyü Sarılar Yörüklerince şimdiki yerinde kurulmuştur. Daha önceden yakınlarda kurulmuş olan Düğbeller' deki köy ve İnönü 'deki Türk Köyü buraya katılmışlardır.Bu yüzden zaman zaman Anbarcık zaman zaman da Türk adıyla günümüze kadar gelmiştir. Anbarcık adını taşıyan yerleşim yerlerinin Halep ve Dulkadirli Türkmenlerinin yerleşim bölgelerinde dikkat çekecek kadar çok sayıda bulunduğunu bazı araştırmacılar dikkat çekmektedir [16].Halep ve Dulkadirli Türkmenlerinin içine dahil olduğu Bozulus 'un için de mühim bir Sarılar cemaatinin yaşadığını doğrusu ayrıca dikkat çekmektedir .

HICRI 1329(1912)YILIN DA TARİHLİ ERKANI HARPÇ'E HAZIRLANAN BİR HARITAYA GÖRE TÜRK (ANBARCIK KÖYÜ) ÜÇGEN İÇİNDE İSARETLENEN YER

Selçuklu döneminden sonra 1270' li yıllarda Uç Beyliği olan Hamit Oğulları, Göllhisar civarına egemen olmaya başlamış 1300' de bu beylik bağımsız duruma kavuştu. O tarhte Hamit Oğullarının Göllhisar Kolu yöreyi idare ediyordu. Karaman Oğlu Beyliği, Göllhisar çevresine bazen egemen olunca geçici süre bu beyliğin sınırları içine dahil olmuştur.Hatta 1448 yılında Karaman Oğulları Göllhisar'ı kendi toprağı kabul eder. Osmanlı Devleti , 1386' de Hamit Beyliğinin Isparta bölümünün tamamını topraklarına kattı. Ancak Burdur ve Göllhisar'ın , daha sonraları1392 de Osmanlı toprağı olduğu anlaşılıyor [17].Yani beylik 1386 dan sonra buralarda devam etmişti. Osmanlı döneminde Göllhisar çevresiyle birlikte,Hamit Sancağına bağlandı .Timur istilasında Şahruh'un Korkuteli ile Göllhisarı talan ettiği biliniyor.

Göllhisar ,fetret devrinden sonra Çelebi Mehmet tarafından tekrar Osmanlı'ya bağlandı. Köyle ilgili yazılı kaynaklarda bulunan en eski kayıt , Osmanlı Arşivinde ki 1478 yılında yazıldığı kabul edilen 30 Nolu Tapu Tahrir Defterinde bulunmaktadır. Osmanlı Devleti Fatih dönemine ait bu defter de Köyün adı bu gün olduğu gibi Anbarcık Karyesi olarak geçmektedir.Yine bu deftere göre köye yakın olan Kozacı ,Bayındır,Çukurca gibi yerleşim yerleri vardı.Tahrir Defterinde köy, Hızır Oğlu Mürsel 'in tımarıdır.Köy de 7 hanedeki kişi bekar,10 hanesi bennak yani vergi mükellefi,1 sakat,1 imam 1 de tezkireli sipahi yaşamaktadır. Yazım sırasın da iki kişinin seferlere sırayla katıldıklarını yani savaşa gittiklerini kayıt edilmiştir.Anbarcık'ın ,hane sayısına bakarak o yıllar da en az otuz kırk yıllık bir köy olduğunu varsayabiliriz.

TT30 da ki (1478)kayıtlı hanelerdeki hane reislerinin isimleri:Turgut Oğlu Mustafa- Salih Oğlu Süleyman – Veli-İvaz oğlu Sinan-İvaz Oğlu Urhan veya (Durhan) seferde yani o sırada yapılan sefere yani savaşa gitmişti-Turak(Durak)-İskenderoğlu Kumral-Aşki-Hüseyin-İbrahim-İsmail-Urhan (Orhan)-Dereli-Ali oğlu İsmail-Mustafa -Nasuh Oğlu Mehmed-İvaz Oğlu Yusuf-Pir Hacı..Ebnay-ı seferde Bu kişi aynı zamanda Osmanlı ordusunda Canbazan sınıfındandı.Canbazan :canıyla oynuyan yani gözünü budaktan sakınmayan fedai askerlerdi -Yakup oğlu Mustafa -Yusuf oğlu Mürsel imam)-Umur(Tezkireli Sipahi). [18]

1522 Tarihli Hamit Livası TT121 Defterinde Anbarcık Karyesi(Köyü) 30 Nefer bunların 6 kişi sipahi zedegan yani Sipahi Atlı asker oğlu ,vergi mükellefi de 15 hane idi.Hasılatı yani vergisi 3328 Akçeydi.Yine bu defterde şu kaydı okuyoruz".Mezkur karye sınırunda Gölcük dimekle meşhur (Okunamadı) Ali Fahreddin Halife mütemekkin olduğu buralardan otlak ve oturarak... 400 "

Anlaşılıyor ki bu tarihte Anbarcık Yaylasında bulunan Gölcük denilen yerde bu günkü göl çevresinde (Haritalarda bu göl bilindiği üzere ,Gölcük Gölü olarak belirtilir.Yakın zamanda Yazır Köyünün adı bir ara bu gölden ötürü olsa gerek Gölcük olarak değiştirilmişti.)Ali Fahreddin Halife adında bir kişi veya Yörük grubu oturma ve otlak bedeli olarak yıllık 400 Akçe vergi ödüyordu.Ali Fahreddinli' ler o yıllarda Gölhisar Yörüklerindendi. Yazır adlı henüz yerleşmemiş bir Yörük bölüğü olup bu aşirete bağlı idi.Yazırlılar, daha sonra şimdiki yerlerine yerleşerek Yazır köyünü kurmuşlardır. Senelerdir sürüp gelen ve iki köyü birbirine hasım eden göl çevresi aslında Anbarcık Köyü'nün kadim toprağıdır [19].Bu defterde geçen köy halkının kimler olduğuna bakacak olursak :

Hacı oğlu Veli-Ömer oğlu İlyas-biraderi Osman- biraderi İlyas – Ali oğlu Mustafa-biraderi Veli-Veli oğlu Urhan(Orhan) –biraderi İlyas-Yusuf Oğlu Hıdır-İvazoğlu Urhan(Orhan) –oğlu Bali-biraderi Ali-Ahmet Oğlu –biraderi Türkemiş-Musa oğlu Hasan –biraderi Açık-Hüseyin oğlu Saruhacı-Mustafa Oğlu Yakup-Seydi oğlu Alı-biraderi Kılıç-biraderi Bali-Yusufoğlu Mürsel-oğlu Hamit. Son altı kişi Sipahi oğlu idi.

1530 yılına tarihlenen 438 No'lu Muhasebe_i Vilayet-i Anadolu Defterinde Anbarcık Köyü 15 Hanedir.Hasılatı (vergesi) ise 3328 Akçe.Yakın köylerden Kozağacı 13 hane hasılatı 3015 Akçe ,Bayındır(Bayır),11 hane hasılatı 1322 Akçe. O yıllarda Anbarcık Köyünün gelirinin diğer köylerden biraz daha iyi olduğunu buradan anlıyoruz [20]. Yine aynı deftere göre köy de 3 mücerret (Bekar),2 piri fani (Yaşlı Kişi) ,4 Sipahizade (Sipahi oğlu).Toplam 22 kişi.Sipahi bilindiği üzere Osmanlı Devletinin atlı askeri idi [21].Buradaki bilgilerle 1522 yılı bilgileri birbirine uymakta olduğu görülüyor.

TT 0244,TT626 VE TT 179 Defterleri gibi Hamit Sancağı Yaya ve Müsellem Askerlerinin Yoklama defterlerinde Anbarcık Köyünde Müsellem Asker Ocakları görölmektedir Müsellem ,Osmanlı Devletin de bir asker gurubu idi.Atlı Olarak savaşa gider ocağına bağlı yamak adı verilen ve çiftliğinin geliri ile geçinen en az veya daha fazla asker de ona katılırdı .Yamaklar ordu geri hizmetlerinde kullanılırlardı. [22]Bu deftere göre Gölhisar Kazasına bağlı Dirmil Karyesin de yoğun bir müselleme askeri varlığı mevcuttu.

Kozağacı Köyü , küçük bir köydü.Köyün hane sayısı sadece dokuzdu.Bu köyde aynı zamanda 15 kişi sipahi zade görünmektedir.Onlarıda katacak olursak 24 haneye baliğdi . Kızıllar Köyü'nün bu günkü yerinde olmadığını , Kemer'e yakın bir yerlerde olduğunu yukarda bahsetmiştim.1568' de Kızıl Alı Karyesi halkının herhangi bir sebeple dağılmış ve bir kısmı Teke Sancağına göçmüş kalanlarda şimdiki yerlerine gelerek yeni köylerini kurdukları anlaşılıyor[23].

Kızılalı adını bazı tarihçiler yanlışlıkla Kızıl Ali olarak okumaktadırlar.Yukarda adı geçen köylerden Çukurca şimdilerde yoktur.Çukurca Köyünün Ali Fahreddinli Yörükleri tarafından ihya edildiğini bazı vakıf belgelerinden görüyoruz. Hicri1065 yılına ait (Miladi 1665) 786 Nolu yoklama defterin de ,Köy de 2000 Akçe geliri olan Hasan adlı bir sipahi Hamit Sancağının 215 neferinden biri olarak kayıt edilmiştir(24)Hicri 1105 tarihli(Miladi1693)tarihli Sipahi yoklama TT.841 Defterinde Hamit Sancağı tabii Gölhisar der Anbarcık Karyesi(Gölhisar'a tabi Anbarcık Köyünde) 2000 Akçelik bir sipahi kaydına rastlıyoruz [25]Anbarcık Köyü hakkın da şu ana kadar TT30(1482)- TT122(1522)- (1568) TT51 Tahrir Defterlerinden başka elimiz de 15.ve 16.Yüzyıllara ait yazılı kaynak bulunmuyor. 18.yüz yılda , bu gün yaşantısı efsane gibi anlatılan bir halk kahramanını görüyoruz Anbarcık'ta .Araboğlu Bekir.Esmer

olduğundan Arap oğlu denir.Konar Göçer Yörük Aşireti Murtuna ile yaptığı inanılmaz ve bir ömür boyu süren mücadelesinin hatırası, bu gün hala bütün canlılığı ile yaşar .Arap oğlu hakkında anlatılanları "GEÇMİSTEN ANLATILANLAR " bölümümüze bakabilirsiniz. 1229 ile 1240 Hicri (1814 -1825) yılları arasında Anbarcık dahil bütün Gölhisar Kazası köyleri Türkemiş Hassı (Hamit Sancağı içindeki Burdur,Karaağaç,Tefenni ma Siroz,Kemer,Gölhisar,Irla ma Yavice yani Yeşilova kazalarının meydana getirdiği ve merkezi Burdur olan idari birim)Voyvodasının zulmünü gördü .Nihayet 1825 yılında Gölhisar halkının ve tüm has halkının şikayetleri İstanbul'dan ciddiye alınmış ,yargılanan Voyvoda Kara Osmande Bekir Ağa önce İzmir'e sürülmüş daha sonrada alenen idam edilmişti [26]Şikayet arzuhalin de Anbarcık Karyesi ahalisinden Seyh Ali(Sali),Mehmet ve baska bir sahsin isimleri görülmektedir. Hicri 1270(1852) yılından itibaren yine aynı bölgede geçmişi çok eskilere dayanan eşkiyalık hareketleri tekrar hortladı ,her yanı kasıp kavurmaya başladı.Başta aslen Çavdır Kara Köy imamı olan Tefsirci Ali ve Kahırman adlı kişiler olmak üzere bir çok yaramaz kişi insanlara zulüme giriştiler.Bunlardan ayrı olarak .Bey Köylü Hayta namında birisi de dağa çıktı.Madanoğulları ailesi onlara yardım da bulunuyordu.Ali ile Kahırman ,Yazır ve Hasan Paşa muhtarlarını öldürerek etrafa dehşet saçtılar.Gölhisar 'a Konya ve Menteşe'den zırhlı askeri süvariler sevk edildi.

Uzun mücadeleler sonunda Hassa Ordusu Binbaşlıkların dan Ali Ağa marifetiyle 1278(1860) yılında 15 eşkiya öldürüldü bazıları yakalandılar.Gölhisar halkı,Konya ,Isparta Burdur 'daki devlet makamlarına teşekkür nameler gönderdiHicri 1270'(1854) de tüm Gölhisar köylerin de kıtlık baş göstermiş ,arkasından çekirge afeti yaşanmıştı.Hicri 1277 senesinde ölen Ali Bey adlı bir kişinin Hamid -i Gölhisar Anbarcık Karyesin de 3000 Kuruşluk bir zeametinin olduğunu arşiv belgelerinden öğreniyoruz [27].19.Yüzyılda 1840-1844 yılları arasında yazılan ve halen Başbakanlık Osmanlı Arşivinde Konya Vilayeti bölümün de bulunan Gölhisar Kazası Temettuat Defterinde Anbarcık Karyesine 44 Hane kayıtlıdır. Bu hane sahiplerinden biri firarda olduğundan 43 haneli bir köy olarak karşımıza çıkıyor.Yaklaşık üç yüz yıl sonra 1538 den 1844 kadar hane sayısı ancak 3 kat arttığını öğreniyoruz bu sayede .Bitmez tükenmez harpler,kıtlıklar,salgın hastalıklar veya göçlerin sonucu olmalı....Yakın köy olan Kozağacı'nın Temettuat defterindeki hane sayısı 115'e ulaşmıştır.Çevrede ki hiç bir köyde bu kadar büyük bir nüfus artışı görülüyor.Kozağacı'na arada ki bu zaman içinde çok sayıda kişinin iskan olduğu ve bunlarında bazılarının Yörük'lerden olduğu hane reisi lakaplarından çıkarabiliyoruz. Bu defterde ki Anbarcık Köyü hane sahipleri de şu isimleri taşıyordu. Onların torunlarını da bilebildiğimiz kadarıyla gösterelim.

1.Hane İbrahim Oğlu Molla Bekir Köy Hatibi - Hatipler Sülalesinin Büyük Dedeleri

2.Arap Ece Oğlu Hüseyin -Köy de en çok mal varlığı görünen kişi.Zamanımız da bildiğimiz kadarıyla bu sülaleyi devam ettirenler yoktur.Arap Ecelerin bir odaları olduğu bu odanın yıkıldığını büyüklerimiz nakletmişlerdir.

3. Mehmet Oğlu Molla Mustafa

4.Mındıkioğlu Hasan Molla Eminler sülalesi .

5 .Kara Ali Oğlu Ahmet - Memiş'lerin Büyük Dedeleri

6.Musa oğlu Osman

7.İbrahim Oğlu Hasan

8.Salih Oğlu Mustafa

9.Habib Oğlu Osman

- 10.Hüseyin Oğlu Molla Mehmet
- 11.Hüseyin Oğlu İsmail
- 12.Mehmet Oğlu Mehmet ALİ
- 13.Ömer Oğlu Ali-Hırca Ömerler
- 14.Veli Oğlu İbrahim
- 15.Veli Oğlu Koca Ahmet –Koca Ahmet' ler olsa gerek
- 16.Molla Hasan Oğlu Ali
- 17.Emin Oğlu Mustafa
- 18.Koca Hasan Oğlu Ali
- 19.Arap Ali Oğlu Ömer
- 20-Hacı Musa Oğlu Musa
- 21.Ahmet Oğlu Halil
- 22.Bulamaç oğlu Osman - Rahmetli Müdür oğlu Mustafa'nın sülalesi
- 23.Ahmet Oğlu Bekir(28]
- 24.Hasan Oğlu Süleyman
- 25.Mustafa Oğlu Kahırman – Bekirler(Şeri Hüseyin'lerin) sülalesi
- 26.Kel Yusuf oğlu Ali
- 27.Kaygısız Oğlu Mehmet -Kaygısızlar Öztürkler , Özerler sülalesi
- 28.Hacı Musa Oğlu Ahmet
- 29.Mustafa Oğlu Hüseyin
- 30.Kaygısız Oğlu Hüseyin
- 31.Molla Ali Oğlu Hüseyin
- 32.Ahmet Oğlu Ali
- 33.Koca Ömer Oğlu -Veli
- 34.İsmail Oğlu Hasan

35.Süleyman Oğlu Süleyman

36. Asaf Oğlu Habib Onur'ların Dedeleri

37.Hasan Ali Oğlu Veli

38.Mehmet Oğlu Topal Yusuf

39.Hıdır Oğlu Veli :Tingazlar ile Hıdırlar

40.İnce Oğlu Kara Mehmet :Molla Osman(Sır Osman)ve Çeleklerin dedeleri

41.Abdülkadir Oğlu Şeyh Ali

42.Koca Hüseyin Oğlu Topal Hüseyin

43.Süleyman Oğlu İbrahim (Firarda)

44.Mustafa Oğlu Ali

Yine bu deftere göz attığımız da , devlete az vergi vermek için halkın mal varlığını mümkün olduğunca saklamaya çalışmış olduğunu görürüz. Bilhassa küçük baş hayvan sayısı komik rakamlar da seyreder.İşin garibi köyde hemen hemen hiç koyun yok gibidir. Keçi ise birer ikişer ...Halbuki bu köyün koyun ve keçi yetiştiriciliğın de daha ziyade keçi yetiştiriciliğın de geleneksel bir ünü vardı.Defterde köylünün mal varlığı olarak yazılan hayvanlardan devenin sayıca çokluğudur. Gölhisar'ın Yazır Köy'ün den sonra bu hayvan varlığına en çok sahip olan yer Anbarcık gözükmetedir.

Köy de ki yer adlarına baktığımız zaman Deve Ağnağı ,Maya Kayası gibi isimlerine rastlarız ki: topoğrafyanın tarih açısından önemini de bu şekilde bir daha ortaya çıkmaktadır.Osmanlı Arşivlerinde yakın bir tarihte ; Hicri1265 (Miladi 1849) yılı vergi kayıtları için tutulmuş 15 sayfalık oldukça yıpranmış bir deftere tesadüf ettik .Defter katalogda yanlışlıkla Tefenni köyleri ne mal edilmiş görülüyor.Üzerinde 1265 tarihi yeni harflerle yazılmış.Ancak bahsi geçen tarihte Gölhisar , Kaza olarak mevcut olduğuna göre bu bir yanlış anlamının sonucu olsa gerektir. Defterde Söğüt ,Kızıllar,Çakır ,Dirmil köylerinin de ahalileri yazılmış durumda. Anbarcık Köyünden 38 kişi adı vergi mükellefi olarak tespit edilmiş . İsimler yukarda değerlendirdiğimiz Hicri 1260 (Miladi 1844)Temettuat Defterindekilerden biraz farklı . Bazılarının vefat etmiş oldukları anlaşılıyor.İlk defterde 44 kişi bulunurken yeni defter de 38 kişi adı kayıt edilmiş. Deftere göre vergi mükellefi Anbarcık ahalisinin adları

1-Arap Ece Oğlu Halil

2-Molla Mustafa

3- Mındıkı oğlu Kel Hüseyin

4-Hıdıroğlu

5-Mustafa oğlu Salih

6-Topal Yusuf

7-Kara Ahmet

8-Mahmut Oğlu Bekir

9-Yörük oğlu Osman

10-Musa oğlu Osman

11-Ekiz Oğlu Mustafa

12 –Bardak oğlu Süleyman (Ekinci , Erkan ,Battal soyadı taşıyanların büyük dedeleri)

13-Çolak Oğlu Hüseyin

14-Ahmet Ali

15-K....Kara Hüseyin

16-Şali (Şeyh Ali)

17-Köse oğlu Hüseyin

18-Veli Oğlu Ömer

19-Kara Mehmet

20-Musa Oğlu Yusuf

21-Yusuf Oğlu Ali

22-Ahmet Oğlu Habib

23-Mustafa Oğlu Hasan

24-Kotanak Oğlu İsmail (Dere 'de bulunan KOTANAK Köprüsünü yaptıran aile)

25-Hasan Ali Oğlu Veli

26-Koca Ahmet

27-Ömer Oğlu Ali (Hırca Ömerler)

28-Topal Veli (Arif ,Ahmet,Veli Ersoyların büyük dedeleri .Bir günde 5 Dönüm orak biçmesi dolayısıyla adı hala hatırlanan kişi)

29-Hasan

30 –Kör İsmail

31- Topal İbrahim

32-Eyup Oğlu

33- Molla Hüseyn Oğlu

34- Bulamaşcı

35-Koca Ömer

36-Hatip Efendi

37-Veli (Deli ?)Bey Oğlu Süleyman (Mülazim anlaşılan orduda görevli alaylı subay)

38-C(okunamadı) Mehmet (29)

1290 Hicri Yılı Konya Vilayeti Salnamesinde, Anbarcık Köyü ,Burdur Sancağı Tefeni Kazası Gölhisar Nahiyesine bağlı bir köydür.Nüfusu 183 ,hane sayısı yine 44'dür.Kozağacı Köyü bu Salnameye göre 123 hane 273 Nüfustur. [30]

1896 Konya Vilayet salnamesine göre Anbarcık Köyü 49 Hane 186 Nüfustu

Yine bu yıllar da Anbarcık Köyü Camii Şerifini Himmet Bey adında bir hayır sever yaptırıp vakıf da bulunmuştu. Himmet Beyin , Tefenni taraflarından zengin bir kişi olduğunu biliyoruz [31]

Köye,19.Yüzyıl sonlarına doğru Karatekeli Yörüklerinden bir kısım aile yerleşir.Anlatıldığına göre Şam taraflarına kadar yurt tutmak için giden bu bölük, Kıl Keçisi beslemeye en uygun yerin Anbarcık dağları olduğuna kanaat getirerek köye yerleşmişlerdir.120 yaşlarında ölen Koca Yörük köyde eski kışlarda bir günde 5 kere damları karını kürüdüklerini de anlatmıştır. Kışların ne kadar sert geçtiğini de bu surette öğrenmiş oluyoruz.Sonraki yıllar savaş yıllarıdır.Yanya'dan İşkodra'ya,Galiçya'dan,Yemen'e Barut'tan Çanakkale'ye koşuşturan insanlar.Ve bize yadigar olarak kalan bölük pörçük hatıraları .Bu gün o topraklar da yatan adı sanı unutulmuş insanlar.Seferberlik sırasın da tekrar ortaya çıkan çekirge İstilası. Anbarcık Köyünün dağında yamacın da yeşil renkli tek bir yaprağın dahi kalmayışı.Çekirge yiye yiye doyan tavukların yumurtalarının kırılınca kan halin de akması. Beş Kaza yollarına bir okka buğday bulabilmek için dökölüş.1.Dünya Harbin de Cihad-ı Ekber ilanı. Bir Cuma günü hutbeye çıkan Hacı Efendi'nin

-Ey Müslümanlar buna cihad-ı Ekber derler .Buna çağrıya uymayan Müslüman'ım demesin .Hakkınızı helal edin , ben gidiyorum deyip ,bir karlı kış günü köyden çıkıp ve bir daha dönmeyişi nerede ölüp kaldığı bilinmeyişi...

Birinci dünya harbi ardından İstiklal harbinde cepheden cepheye koşan çok sayıda Anbarcıklı vardır.Ne kadar şehit verildiği maalesef bu gün dahi bilinmiyor .Genel Kurmay Başkanlığını yayımladığı 5 ciltlik şehitlerimiz kitabında ve ayrıca Tefenni Askerlik şubesi başkanlığını konuyla ilgili hazırladığı cetvelde köyden şehit ismine rastlayamadık.Halbuki kesin bilgimiz olan Dumlupınar'da şehit olan Veli Çavuş(Arif –Ahmet-Veli Ersoy'ların babaları) .Ayanlardan Veli Bey ile kardeşi İsmail biri Çanakkale'de diğeri Sarıkamışta şehit olmuşlardı.Temennimiz bu kahramanlarımızın bir gün isimlerinin açığa çıkmasıdır.Son Şehidimiz ise 1974 Kıbrıs' da Osman KUZUCU 'dur. Ancak geri dönen Gazilerimizi biliyoruz.Bir nesil onların Hatıp odası önündeki harp yıllarının hatıralarını dinleyerek büyümüştür. Ne yazık ki bu hatıraları dinleyenlerden bu gün yaşayan bir kaç kişi kalmıştır.

Gazilerimiz şunlardı:

Ekiz Mustafası (Erbil),Abdullah Onbaşı(Özer),Kel Salih Çavuş,Mahmut Acar,Sarı Zeybek Mustafa Acar,Molla Ethem(Eryılmaz),Hacı Mehmet Çavuş(Kaptan),Hasan Çavuş(Ekinci Jandarma),İsmail Onbaşı(Sancar),Ese Onbaşı (Eryılmaz)

Anbarcık Köyü İdari Tarihi:Yukarda da belirtildiği üzere köy hakkında bilgi veren en eski kaynak 1478 tarihli Tapu Tahrir defteridir.Bu defterde Anbarcık Karyesi bu günkü adıyla yazılmaktadır.

Hamid Sancağı Gölhisar Kazasına bağlı bir köydür.Hamit Sancağı merkezi Kütahya olan Anadolu Beylerbeyliğine bağlı idi.Daha sonra Anadolu Vilayeti olan bu yapı 1839 'a kadar devam etti.4.Murat zamanında Burdur,Gölhisar ,Tefenni ma Siroz,Kemer,Irla ma Yavice ,Karaağaç-ı Gölhisar(Acıpayam ve çevresi)kazaları Türkemiş Hassı adı altında Hamit Sancağı içinde yeni bir yapı oluşturulunca Anbarcık Köyü,Gölhisar Kazasına tabi merkezi Burdur olan bu yapıya bağlandı.1839 yılında Hamid Sancağı yapılan yeni idari reform sonucunda merkezi Konya olan Karaman vilayetine bağlanınca köyde,Karaman vilayeti, Hamit Sancağı ,Gölhisar Kazasına bağlandı.1842 tarihinde kazalar müdürler tarafından idare edilmeye başlandı.Sancak Merkezi Isparta idi. Burdur'un fetaret olayının da etkisi ile kaza merkezi haline gelmesi Burdur'luları son derece üzmüştü.Asırlardır süren Isparta Burdur çekişmesinin de katkısı ile mücadeleye başlayan Burdur'lular Hicri 1266 yılında(1850) Muhassılık sonrada 1267(1851) yılında Kaymakamlarca idare edilen Sancak olmayı başardılar.Hicri1267 de Gölhisar halkı Burdur'a bağlanmak için İstanbul'a müracaat etti [32].Müracat kabul gördü .Böylece Anbarcık Köyü'de Burdur'a bağlanmış oldu.Bu durum Hicri1285(1867)yılına kadar sürdü.Yine yapılan bir düzenleme ile Burdur Sancağı ilga edildi.Burdur, Birinci sınıf kaza yapılarak Isparta'ya bağlandı.Gölhisar nahiye haline getirilip Tefenni Kazasına dolayısıyla sancak merkezi olan Isparta'ya bağlandı.Nahiye merkezi önceleri Horzum Köyü oldu. Vilayet ise Konya merkezli Karaman Vilayeti idi.Yani yaklaşık 4 Asrı geçen bir süre kaza olan Gölhisar artık nahiye adını almıştı.Bu hal 4 yıl sürdü.Yine Burdur halkının mücadelesi sonu Hicri 1288-1289(1871-1872) yılında Burdur Sancak hakkını elde etti.Burdur, ikikazalı-Tefenni,Karaağaç(Acıpayam),4 nahiyeli- Gölhisar ,Kemer,Irla(Yeşilova) ,Ağlasun 'dan müteşekkil bir sancaktı .Konya vilayetine bağlı olan Sancak, 23 Nisan 1920 'de Ankara'da toplanan B.M.M , fiili bir durum yaratarak,Konya'ya bağlılığı ortadan kaldırdı .Cumhuriyetle birlikte il yasası çerçevesince Vilayet teşkil olundu. Böylece Anbarcık Karyesi de bu yolu izledi.1953 yılında Gölhisar Kaza olunca Çavdır nahiyesi teşekkül etti.Köy bu sefer de ,Gölhisar Kazasına bağlı Çavdır nahyesine bağlandı.Çavdır İlçe olunca da bu günkü idari yapısına kavuştu

[1] Veli SEVİN .Anadolu Tarihi Coğrafyası.TTK Yayını.2001-Ankara.Sayfa 138

1-ek:Thomas CORSTEN , Kibyrtis Araştırmaları .ANMED SAYI 2006-4

Sayısız Türk İslam eseri Anadolu'da yok olup giderken kılı kıpırdamayanların ,antik çağlardan kalma yerin yedi kat altından bir insan heykelinin bir kol veya bacağını çıkarmak için yaptıkları inanılmaz masraflar ; doğrusu insanı son derece etkilemektedir(!).Bu cömertliğin genellikle Türk öncesi Anadolu'ya yönelmesi ise bizleri iyi düşündürmelidir.Bucak İlçemiz de bulunan Selçuklu yadigarı Susuz ve İncir Hanların içler acısı durumları bir utanç kaynağı olmalı bizler için . Rahmi KOÇ ve Patrik Bartelemeos'un epey önce başlayan Karadeniz Çevre bilinçleri , bal gibi Pontus rüyasının tezahürü olduğu bu gün çok rahatça görülmektedir.Uyanık vatansever Trabzon halkının bu ikiliye tepkisi ise milletimizin geleceği açısından son yılların en büyük olaylarından bir tanesidir.

[2] 438 No'lu Muhasaba-i Vilayet-i Anadolu Defteri 1 .T.C Başbakanlık Devlet Arşivleri Genel Müd.Yayını Ankara 1993 Tıpkı Basım Sayfa 258,259,260

[3] Geniş Bilgi.Dr.Ebru ALTAN,İkinci Haçlı Seferi.Türk Tarih Kurumu Yayını.Ankara-2004

- [4] Ali VEHBİ ,Acıpayam Tarihi, sayfa 154-155-156.Ankara-1953
- [5] Tuncer BAYKARA, İstanbul 1969 .Denizli Tarihi,sayfa 31
- Tuncer BAYKARA ,Tarih Dergisi İstanbul -1979.Sayı 32 'den Ayrı basım.
- [6] F.R.HASLOK , Ankara 2000 Bektaşilik Tetkikleri .Sayfa 8
- [7] Tuncer BAYKARA,Denizli Tarihi.Sayfa 29
- [8] a.g.e. Sayfa 30
- [9] 438 No'lu Muhasaba-i Vilayet-iAnadolu Defteri 1 .T.C Başbakanlık Devlet Arşivleri Genel Müd.Yayını Ankara 1993 Tıpkı Basım Sayfa 253
- [10] İlhan ERDEM,A.Ü Tarih Araştırmaları Dergisi ,Sayı 17. 13.Asrın ikinci Yarısı ile 14.Asrın ikinci Yarısı arasında Göller Bölgesinin Siyasi ,İktisadi ve Kültürel vaziyetine genel bir bakış.Sayfa 51-63
- [11] Hayati KUZUCU.Burdur Tarihi üzerine .Burdur Araştırmaları Dergisi.Sayı 2- Aralık 2001
- [12] Cevdet Türkay ,Osmanlı İmparatorluğunda Oymak Aşiret ve Cemaatlar .İstanbul 1979 ,Sayfa 658. 1979 -İstanbul
- [13] Cengiz ORHONLU,Osmanlı İmparatorluğunda Aşiretlerin İskanı.1987 İstanbul.Sayfa 84-86
- [14]Başbakanlık Osmanlı Arşivi Tapu Tahrir Defteri 121. Sayfa 83-84
- [15] Cevdet Türkay ,Osmanlı İmparatorluğunda Oymak Aşiret ve Cemaatlar .İstanbul 1979 ,Sayfa 743. 1979 -İstanbul
- 16] İlhan ŞAHİN . Anadolu'da ve Rumeli'de Yörükler ve Türkmenler .Sempozyum Bildirileri.Ankara 2000.16.Yüzyılda Halep ve Yeni il Türkmenleri, Sayfa 236.
- [17] Sait Kofoglu,Hamit Oğulları Beğliği.Marmara Üniversitesi Yayınlanmamış doktora Tezi .İstanbul 1993.Sayfa 213-223
- [18] Başbakanlık Osmanlı Arşivi TT30 ,Sayfa 96-97
- [19] BOA TT121 Sayfa 83-84
- (20] 438 No'lu Muhasaba-i Vilayet-iAnadolu Defteri 1 .T.C Başbakanlık Devlet Arşivleri Genel Müd.Yayını Ankara 1993 Tıpkı Basım Sayfa 254
- [21] a.g.e sayfa 254
- [22] Başbakanlık Osmanlı Arşivi .TT244.Sayfa 157,158,160
- [23] Behset KARACA,15.VE 16.Yüzyıllarda Teke Sancağı.2002-Isparta ,sayfa 164

[24] Başbakanlık Osmanlı Arşivi TT 0786 Sayfa 55

[25] Başbakanlık Osmanlı Arşivi TT 841 sayfa 65

[26] BOA.Hat .D.520-G.25427 - BOA .Hat.541/26740-A

[27] Başbakanlık Osmanlı Arşivi .MKT.MHM.60

[28] BOA MKT.VRD.TMT 513 Gölhisar Kazası Temettuat Defteri Sayfa 111-120

(29)Başbakanlık Osmanlı Arşivi Maliyeden Müdevver Defter : Mad 22998 Sayfa 2-3

(30) 1874 yılı Konya Vilayeti Salnamesi sayfa 166

[31] Mustafa Ali UYSAL ,Salnamelere Göre BURDUR.S.Demirel Üniversitesi YayınlanmamışYüksek Lisans Tezi Isparta 1998.Sayfa 86

[32] BOA.İMVL.21